

Kuljerić), »Capriccio« Zvonimira Bradića te pokretljivi i živahni »Perpetuum mobile« Stanka Horvata.

Na programu jednog koncerta bila je STARA GLAZBA (utorak 17. XII., Povijesni muzej Hrvatske). Izvedeno je po jedno djelo Franje Bosanca, Andrije Motovunjanina, Julija Skjavetića, Andrije Patricija, Ivana Šibenčanina i Vinka Jelića. Ta su djela izvodili Marijana Delač i Alojzije Seder, članovi ansambla »Univerzitas studiorum Zagrabienensis«. Drugi dio bio je ispunjen skladbama Amanda Ivančića, Tome Restija, Ivana Wernera, Antuna Sorkočevića i Leopolda Ignaca Ebnera (djela posljednje trojice u muzikološkoj obradi L. Zupanovića). Izvođači su bili članovi ansambla »Collegium musicum« te Komorni orkestar »V. Lisinski«.

MEMORIJALNI KONCERT (utorak 17. XII., HGZ) imao je na programu djela Franje Dugana (u povodu 100. obljetnice rođenja), Albe Vidakovića (10. obljetnica smrti), Ive Kirigina (10. obljetnica smrti) te Božidara Kunca (10. obljetnica smrti). Anđelko Klobučar izveo je poznatu Duganovu »Toccatu« za orgulje, nastalu 1895. Zatim je mezzosopranistica Jasna Podolšak uz glasovirsku pratnju izvela Vidakovićeve »Pjesme na narodnu liriku«. Zbog zauzetosti izvođača otpala je izvedba Kiriginove skladbe »Soror dolorosa«, što je šteta, jer se njegove skladbe i inače ne nalaze na koncertnim programima. Slijedilo je nekoliko Kuncovih skladbi: »Dva preludija«, »Strepnja«, »Čežnja«, ponešto neobičan »Soliloquy« za solo klarinet te »Seven Album Leaves« za glasovir.

Završni SVEČANI KONCERT (18. XII.) bio je pretežno ispunjen vokalnim djelima uz orkestralnu pratnju. Izvedena je »Pjesma hromog đavla« Bruna Pristera, zatim »Na proplanku« Ivana Brkanovića, »Stope u bijelu snijegu« Natka Devčića, orkestralno »Partizansko kolo« Silvija Bombardellija, »Mat sinu« Marijana Burića te »Kantata o krvi i kamenu« Zlatka Pibernika. Među tim djelima treba posebno izdvojiti jedino dobru skladbu Natka Devčića, u kojoj ima nekoliko vrlo poetičnih odlomaka, te Pibernikovu Kantatu za čiju su izvedbu po prvi put iskorištene neke stereofonske tehničke mogućnosti nove zagrebačke koncertne dvorane.

Na kraju spomenimo da su u programu ovih Dana hrvatske glazbe bili i OTVORENI KLUBOVI s različitim temama kao npr.: »Amaterska društva i stvaralaštvo« (voditelj Ivo Furić, tajnik Odbora za muzičku kulturu), zatim »Razgovor o hrvatskoj operi« (voditelj Nenad Turkalj, poznati kulturni radnik, publicist i autor nekoliko knjiga o glazbi), već ranije spomenuti »Susret s Borisom Papandopolom« (voditelj Dr Lovro Zupanović) te na kraju »Razgovor o Danima hrvatske glazbe« (voditelj Seadeta Midžić-Dabac). Uz to je organiziran i SKUP GLAZBENIH PISACA koji je imao za cilj da djelomično osvijetli »suvremeni trenutak hrvatske glazbe«. Na tom su skupu obrađivane dvije teme: »Glazba u bestežinskom prostoru« (pisac glavnog referata: Eva Sedak) i »Estetičke tendencije u razvoju hrvatske nove glazbe« (pisac glavnog referata: Nikša Gligo).

Za dobru cjelokupnu organizaciju ovih Dana svakako treba odati priznanje Društvu hrvatskih skladatelja, a poimenice njegovu predsjedniku, skladatelju Stanku Horvatu, zatim tajniku društva Adalbertu Markoviću, umjetničkom rukovodiocu ovih priredbi, Zlatku Piberniku te vodi organizacije Miroslavu Miletiću. Uz njih su naravno sudjelovali još i mnogi drugi — npr. članovi redakcije programa — jer ovako velika organizacija zahtijeva puno angažiranje velikog broja ljudi. Pri organizaciji slijedećih Dana trebalo bi jedino nešto više pripaziti na što bolju organizaciju posjeta tih koncerata.

Subotnja orguljaška škola počela radom

Prošle godine Institut za crkvenu glazbu u Zagrebu obavijestio je preko časopisa za duhovnu glazbu »Sv. Cecilija« i »Glasa koncila« našu javnost da kami otvori (u sastavu Instituta) subotnju orguljašku školu za one koji ne mogu dolaziti preko tjedna. Gg. župnici, upravitelji crkava i uprave samostana prijavile su svoje kandidate. Tako su poslali svoje sadašnje ili buduće orguljaše: Pregrada, Desinić, Kutina, Hrvatski Leskovac, Bedekovića, Ščitarjevo, Botinec, Kupčina, Zajednica »Regina Mundi«, Fojnica, D. Zelina itd. Broj prijavljenih popeo se na 18 polaznika. Učenici dobivaju poduku iz solfeggia i na instrumentu kakav posjeduju u župi (orgulje, harmonij). Nadati se da će za godinu-dvije steći potrebno znanje da pridolesu svoj dio u ostvarivanju liturgijske obnove u njihovim župama.

Upozoravamo gg. župnike i uprave samostana, ukoliko žele poslati svoje nove kandidate za slijedeću školsku godinu, da pošalju prijave do 20. IX. na: Institut za crkvenu glazbu, Kaptol 29, 41000 Zagreb. Nastava u slijedećoj školskoj godini počela bi sredinom listopada.

Josip Korpar

Verdijev »Requiem« u povodu 100-godišnjice nastanka djela

Prošlo je već dosta godina otkako u Zagrebu nismo imali priliku slušati velebni Verdijev »Requiem«, koji predstavlja kako u vokalnom pogledu, tako i po dubini misli i melodioznosti velikog Talijana sigurno vrhunac u ovakvim skladbama u povijesti glazbe. Ovo do danas nenadmašeno Verdijevo djelo je toliko životno i blisko da i modernog slušaoca može zaokupiti od prvog do posljednjeg takta svojim glazbenim tokovima koji toliko nasmiljeno i nabujalo prodiru iz svake Verdijeve stranice.

Naš veliki dirigent Lovro Matačić je opet taj koji nam već godinama ponovo predstavlja velika oratorijska djela u vrhunskoj izvedbi. Prisustvovao sam trećoj izvedbi u nedjelju 27. 10. 1974. u punoj dvorani »Vatroslava Lisinskog« u sasvim svečanoj, pomalo crkvenoj atmosferi. Moram reći da je pod Matačićevom palicom Zagrebačka filharmonija svirala izuzetno pažljivo i koncentrirano (što nije slučaj na ostalim njihovim koncertima). Gostujući zbor »Branko Krsmanović« iz Beograda pokazao je prelijepi ton u jednoj realizaciji u kojoj se za svaku notu znalo kuda spada. Zbor je reagirao na svaku i najmanju gestu velikog dirigenta i postigao vrhunske trenutke interpretacije te večeri.

Solisti su bili vrlo neujednačeni. Neke oboljele pjevačice zamijenila je potpuno neuspješno prvakinja Beogradske opere Radmila Bakočević, koja niti svojim glasovnim mogućnostima, a niti tehničkom spremom, nije mogla odgovoriti kompliciranim zahtjevima svoje uloge. Također je smetalo konstantno nisko pjevanje pjevačice. Biserka Cvejić je bila korektna, ali se od toga nije mnogo pomakla, tako da su pojedini dijelovi (na primjer Lacrymosa Dies illa) ostali bez one nabijene interpretativne zgusnutosti i lijepo vođenog tona. Moram reći da mi se najviše dopao tenor Robert Hlofalvy, koji je mekanim tonom i lakoćom u glasu znao dočarati tipični Verdijev ugođaj. Franjo Petrušaneć je donio basovsku dionicu tonski čisto, ali je suradnja s ostalim solistima bila vrlo labava. Tako je zapravo kvartet solista ostao neujednačen, što se odrazilo na cijeloj izvedbi u negativnom smislu. Publika je zboru i dirigentu priredila prave ovacije, a i solisti su dobro prošli, jer sami sigurno ne bi dobili toliko pljeska.

N. Durko

Siniša Hrestak